

BÉKEHÍRNÖK

"A jövő a béke emberé"

XIX. (LIX.) ÉVF. 5. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. FEBRUÁR 2.

Adventista hírek

A H. N. Adventista Egyház Egyháztanácsa 1975. január 8-án délelőtt tartotta az évi első ülését, melyen jelen volt **Palotay Sándor** testvér, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke is.

Zarka Dénes testvér, az egyház főtitkára Gal 6:2. szavainak szolgálatunk vonatkozásában jelentkező igényeit állította a bizottság tagjai elé. **Palotay Sándor** testvér a felvetett gondolatok további jelentéseit vizsgálva utalt arra, hogy az egymás terheinek hordozását neheztelen a saját keresztünk hordozása, ha az Úr nem bátorítana bennünket arra, hogy vessük terheinket öreá.

Szakács József egyházelnök testvére, ismertette az egyháztanács előtt álló feladatokat, melyek között jelentős helyet tölt be az ez évben Bécsben megtartásra kerülő Generál Konferenciára való felkészülés, valamint az ugyanekkor ez évben esedékes Unió-Konferencia és a Magyar Unió 50. éves jubileumának megszervezése.

Ebben az évben hazánk népe felszabadulásának 30. évfordulóját ünnepli. Az elmúlt harminc év nagy változásokat eredményezett egyházunk életében is. Ennek méltó megemlékezéséről gondoskodnak azok, akik a Szabadegyházak Tanácsa részéről erre megbírást kaptak.

Az Egyháztanács foglalkozott a Divízióval kölcsönösen összeegyeztetett látogatási tervvel, melynek ezévi első eredménye Oswald Bremer Divízió titkár érkezése.

Palotay Sándor testvér bejelentette, hogy a Szabadegyházak Tanácsa titkári munkakörököt hozott létre. A Szabadegyházak Tanácsa Szervezeti Bizottságába kapott meghívást **Fazekas Károly** kerületvezető.

Az Egyháztanács megtárgyalta az 1975. félévi Szombafiskolai Tanulmány szerkesztésével járó tennivalókat, a Lelekesképző Intézet Előkészítő Tanfolyamának kérdését, valamint az egyház anyagi gazdálkodását.

Erdei László

Változatlan a változók között

Zsid 1:12.

Manapság sokat szoktunk beszélni a változó világról. Hasznos változások vesznek körül bennünket: a technika fejlődése, hatalmas építkezések — szoktuk mondani, „hogy megváltozott minden!” — más a táj, a városkép... Volt idő, amikor káros változásokat is szemlélhettünk és ma is vannak országok, ahol ilyen „változások” történnek. Háború, vagy éppen a természeti katasztrófák változtatják a képet. Változik a Föld felszíne. Változik a Nap (napfolttevékenység), tágul a világegyetem. Változik a teremtett világ és benne az ember is. Születünk, növekszünk, fejlődünk, öregszünk és meghalunk. Örök változás az élet. Ebben a változó, rohanó világban nincsen egyetlen biztos pont, amelyre építhetnénk. Félelem szállja meg az embert, a jövőtől, a változástól való félelem. Ide kívánczik egyik neves futurologusnak néhány mondata: „Félünk! — nem olvastam még egyetlen könyvet vagy cikket sem a jövőről, amelyben — legalábbis a sorok között — ne lenne aggodás, szorongás...”

Ebbe a változó világba kiált bele Isten: „VAGYOK, AKI VAGYOK!” — és Mózes érzi, hogy ez az Isten a változatlan ÚR, az az egyetlen pont (köszikla), amelyre biztonsággal építhe-

tünk. Mi is érezzük. Ő az, aki Volt, aki Van, aki Lesz — így is mondhatjuk: aki Eljövendő. Az EGY ÖRÖK ISTEN. Belső nincs változás vagy változás árnyéka.

Te is számíthatsz a változatlan ÚR segítségére, ha rá támaszkodsz. Azt ígérte, hogy velünk van folyamatosan — és az ő ígérete is változatlan.

Ne a változók között keresd az örök békét, az örök boldogságot. Mindent, ami állandó, valóságos érték benne talál meg. Ezek az értékek átkísérnek a változó világból az örök hazába, ahol eltűnik a változásnak minden átká, nem lesz könny, nem lesz fájdalom. — De addig itt, a változások völgyében kell szilárd hűséggel ragaszkodni változatlan Urunkhoz.

Keressétek a valóságos kincseket! — buzdit Jézus. Nem könnyű a sok értéktelen holmi között kincset találni, de keressétek! Aki keres, az talál.

Míg a Változatlant keressük és követjük, mi magunk folyamatosan változunk, hasonulunk hozzá, és egyre inkább kiábrázolódik bennünk Krisztus.

Ifjú Almási Mihály

„A szeretet mindent elhisz”

1 Kor 13:7

A szeretetnek ez a bibliai tulajdonsága nem nagyon kíváncsatos a gondolkodó, gyakorlati érzékű és a világban minden- képen boldogulni akaró emberek előtt. A mindent elhívó szeretetre ugyanis nem nehéz ráfogni, hogy naív, élehetetlen, bölcstelen. Ezek a tulajdonságok a teremtés koronájának nem gyöngyei, hanem rozsdafoltjai.

Ennek a gondolkodásnak van némi alapja a Bibliában, az életben azonban még inkább. Nem sorolom fel ezeket, mert a szeretet hitét nem gyengíteni akarom, hanem erősíteni.

Való igaz, hogyha a szeretet a hit világában nem használja a józan esztét, a mások tapasztalatát, az ige tanácsát, a hit nagyon könnyen hiszekegyessé válik. Az viszont újabb igaz, hogy a szeretet józan hite „Isten legjavíthatatlanabb teremtsé”. Akárhányszor elesik, akárhányszor csalódik, kihasználják, becsapják, képes újból talpra állni, mindent előlrol kezdni és úgy viselkedni, mintha semmi jogtalanság nem érte volna.

De az a mindent elhívó szeretet, melyről ígünk beszél, a kegyelem ajándéka. Egy személyben egyesíti Isten a bölcs szülő, a hős, a mártír tulajdonságait. Ezek pedig az emberiség jövői voltak mindig és mindenütt.

Próbáljuk meg az elmondottakat „az utca másik oldaláról” nézni. A bigott ember, aki a maga eszének hisz, csak azt tartja szentírásnak, amit ő mondogat és abból nem enged. Ugyan, mivel járul hozzá az ilyen ember környezetének boldogításához? A bigott ember annyira biztos a maga igazában, hogy aki nem ugyanazt vallja, mint ő, az rossz úton van. Ezért úgy érzi, hogy az ilyen embert vagy jó útra kell minden áron vezetni, vagy el kell itélni, el kell hallgattatni. Az ilyen ember állandóan itélkezik, kesernyessé válik, egyáltalán nem szeretetreméltó. A nézetei lehetnek helyesek, de a lelkülete beteg. Szűkkeblűvé, fölényessé tette az a hit, amelynek pedig sugárzóvá kellett volna tenni az életét. Ahelyett, hogy hitét másokkal is elfogadtatná, amit tulajdonképpen nagyon szeretne, visszatámasztóvá teszi azt. Valójában rongálja hitelét annak az Istennek, akinek dicsőségét féltékenyen meg szeretné őrizni. Senki sem becsülheti fel, milyen jóvátehetően kárt tettek az igazi hit ügyének a buzgó, de bigott emberek.

Isten szeretete mindent elhívó szeretet.

Gondoljunk az adós szolga példázatára. Igéri urának, hogy megfizeti tartozását, pedig tudja, hogy nincs miből. Ennek ellenére gazdája hisz neki. Sőt, elengedi adósságát, és megtartja őt állásában is.

Ezt látjuk Isten részéről Izráel népével szemben is. Az Egyiptomból való kijöveteltől az Úr Jézus megfeszítéséig lépten-nyomon igazolva látjuk ezt. Jöel 2:12—18 verseiben csodálatos az ige szava: „Még most is így szól az Úr... Erre buzgó lón az Úrnak szeretete az ő földje iránt és megkegyelmezett az ő népének”.

A hívők élete bizonyítja, hogy Isten szeretete mindent elhívó szeretet. Megtérésünk alkalmával, nyomorúságainkban, kórházban mennyi ígéretet tettünk az Úrnak és milyen keveset teljesítettünk azokból! Ha valaki annak a hűtlenségnek csak a századrészét követte volna el velünk szembe, amenynyivel mi Istent megszorítottuk, keserűségünkben sokféle jelzöt mondtunk volna az illetőre. Ugyanakkor Isten még most is hisz nekünk, ha bűnbánattal közeledünk feléje, mert szeret bennünket.

A szeretetnek az a gesztusa, hogy mindent elhisz, nem kizárólag a szeretet természetében van. Hitét kevés ember szerzi és tartja meg egyedül. A legtöbb hit a közösség gyümölcse. Hogy Isten szeretete mindent elhisz, az az Atya, Fiú és Szentlélek közös szeretetének forrásából ered. Vannak ugyan műalkotások, melyek létrehozására egyetlen ember is elég. De a legtöbb remekmű mesterének is voltak munkatársai. Vannak zenedarabok, melyeket semmiféle szólózenével nem lehet előadni. Együttessen van szükség, hogy annak teljes szépsége érvényesülhessen.

Éppen ezért a hit hiánya sokszor a közösség elhanyagolásából ered. Akármilyen szerény az imaház, ha őszinte és igaz benne az istentisztelet, akkor az ige szaván át, az énekeken át évszázadok hatalmas, felgyülemlett bizonyágtétele hangzik el Istenről. Megszólalnak a próféták, zoltáírók, apostolok, evangélisták, akiknek szava a hit örök forrása.

A mindent hívó szeretet tulajdonképpen bizalom.

A bizalmatlanság méreg a szívnek, méreg a szeretetnek. Ahová befészkel magát a bizalmatlanság, ott a szem nem jól lát, a fül nem hall jól. Érzésünk is megromlik. Dolgozik a fantázia. Összekapcsol dolgokat, aminek semmi köze egymáshoz. A szűnyögből elefant lesz, édes mézből lélekölő méreg válik a bizalmatlanság hatására. Minden gyanússá válik a bizalmatlan ember számára, ezért pokol lesz a szívében és pokollá teszi környezetét is.

A bizalom viszont az egyik legnagyobb gyógypedagógiai erő. A szeretet hisz a jóban, mert maga is jó. Aki maga is tisztá, jóindulatú, hajlandó másokról is ugyanezt feltételezni. Könnyen elhisz másokról minden rosszat az, aki csak a szemetet keresi és hordja, de fáj a szíve, ha valakiről szepet és jót mondanak. A bizalom olyan párna, melyen viharban is édesen lehet aludni. Ahogy a bizalmatlanság elrabolja az ember belső és külső békességét, úgy a bizalom megnyugtató az idegeket, felfrissíti és boldogsággal tölti el az ember szívét.

A bizalom is végződhet csalódással, de a bizalmatlanság sokkal gyakrabban téved, még ha minden jel mellett bizonyít is. Ha a tévedésekkel teli világban mi sem lehetünk tévedhetetlen emberek, inkább bizalommal ajándékozunk meg az arra méltókat, mintsem ok nélkül bizalmatlanok legyünk valaki iránt. Jobbaknak kell tartanunk az emberek, hogy jobbakká tegyük őket. Embertársainkról alkotott véleményünk legtöbbször saját lelkünknek, vágyainknak tükörképe.

Aki bizalmat vet, boldogságot arat.

Békési Pál

Sietni kell!

Meglepő az Úr Jézusnak a hetven tanítvány számára adott utasítása: „Senkit ne köszöntsetek!” (Lk 10:4) Ilendő és tisztességes dolog köszönteni ismerőseinket. Sok félreértés és neheztelés támadt már abból, hogy valaki nem köszönt barátainak. Az eszményi, az udvarias ember mindig előre köszön, szinte nem lehet megelőzni a tiszteletadásban.

A köszönés jó dolog. Ezt az is bizonyítja, hogy a haragosok nem köszönnek egymásnak, mert a köszönő viszony már bizonyos értelemben emberi kapcsolatot.

A köszönés rendszerint jó kíváncság kifejezése. Ezért vonakodnak tőle a haragosok. Öntudatlanul is érzik, hogy még köszönésükkel sem képesek jót kívánni annak, akit szívéből kivetettek.

A köszönésből gyakran megállapítható az emberek hitelvi vagy világnézeti állásfoglalása. Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Áldás, békesség! Erős vár a mi Istenünk! Az Úr áldja meg! — ezekből a köszöntésekből azonnal meg lehet állapítani, hogy melyik egyház tagja a köszönő személy.

Az apostoli időben szent csókkal köszöntötték egymást a gyülekezet tagjai (Róma 16:16; I. Kor. 16:20). Sőt úgy találjuk a Bibliában, hogy még a menyeyei angyalok számára sem idegen a köszöntő szó (Lk 1:28—29).

Mindezeket figyelembe véve tegyük fel a kérdést: Miért adta Jézus szolgálatba induló tanítványainak ezt az utasítást, hogy az úton senkit ne köszöntsenek?

Ennek egyik oka volt csak az, hogy ne vesztegessék az időt. Ezzel az idő értékére mutat és annak megbecsülésére tanít az Úr. Igaz, hogy amit ma megtehetünk azt nem tehetjük meg holnap csak akkor, ha a holnapi feladatunk végzését elhanyagoljuk.

Itt azonban az Úr Jézus rendelkezésében egy mélyebb okot láthatunk meg. A korabeli zsidóság köszöntése hosszadalmas és körülményes volt. Hozzártartozott az egymás dolgainak aprólékos kikérdezése. A küldetésben levő tanítványoktól ismerőseik feltétlenül megkérdezték volna, hogy mi járatban vannak és ez alkalom lett volna arra, hogy lebeszéljék az útról és otthonmaradásra készítsék őket.

Az Úr Jézus egy fontos lélektani tényt is figyelembe vett. A tanítványoknak ismeretlen emberek közé kellett vinni a békesség evangéliumát. Ilvenkor még a legbátrabb tanítvány is tele van gátlással. A gátlások leküzdésére pedig a gyors cselekvés a legjobb eszköz. Az Úr Jézusnak ez az utasítása valóban nagy segítség volt a szolgálataiba induló tanítványok gátlásainak leküzdésére.

Mivel az Úr Jézus ismerte a szokásokat és tanítványai erőtlenségét, azért adta ezt az utasítást, hogy az úton senkit ne köszöntsenek. De ugyanakkor azt is mondta: „Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!” — Milyen aprólékos gonddal irányítja tanítványait az Úr. Aki komolyan figyel rá és úgy indul a szolgálataiba az nem hátrál és nem szégyenül meg.

Gerő Sándor